

ΤΡΙΑΣ. (Παίρνει ένα ποτήρι και τὸ ὑψώνει μὲ τεντωμένο χέρι.)

Κύριε ὁ Θεός μου, ποὺ κρατεῖς τὸν κόσμον,
καθὼς κρατεῖ στὸ χέρι περιστέρι
ὁ ἄνθρωπος· ἂν μπροστά σου βρῆκε χάρη,
θερίζοντας τὴν πλάνη τῶν ἀπίστων,
ἢ σπάθα μου· θροφή γιὰ μένα ἂν εἶσαι, —
κάμε, ἢ ψυχὴ μου ἀγνόητη νᾶβγη
ἀπὸ τὴν κρίση, καὶ ὑμνώντας Σε νᾶχω
ἄγγιχτη πάντα τὴ θνητὴ μου Ἀγάπη!

(Πίνει τὸ κρασί τοῦ ποτηριοῦ του.)

ΙΖΟΑ. (μιμούμενη τὰ κινήματα τοῦ Τριστάνου.)
Ἄγια Παρθένα, σὺ ποὺ μ' ἅγιο φέγγος
φλέγεις ἀγνή, καὶ ἀπλώνεις καὶ διπλώνεις
τὰ τεῖχη τοῦρανοῦ, σὰν ἀχνὰ πέπλα, —
στὴν κρίση αὐτὴ δώσε μου. Σὺ βοήθεια,
καὶ δεῖξε Σὺ τὴ μοῖρα μου σ' ἐμένα!

(Πίνει κι αὐτὴ ἀπὸ τὸ ποτήρι της.)

(Κάτι σὰν αἰθέριο μεθῆσι καὶ γλυκὸ
παραμίλημα καὶ ὄνειρευτὴ τρεμουῖλα κυ-
ριεύει τὰ φρένα τῶν δυὸ ἐρωμένων.
Ἄλληλοκοιτάζονται σὰν ἐκστατικοὶ καὶ
μαγεμένοι. Τὸ γιαιτροσόφι τῆς μάγισ-
σας δὲν μπόρεσε νὰ λύσῃ τὸ πρῶτο
μαγικὸ πιοτὸ ποὺ εἶχανε πιεῖ στὸ κα-
ράβι, τότε ποὺ ὁ Τριστάνος ἔφερνε τὴν
ὄμορφη κυρὰ στὸ Ρήγα Μάρκο. Φαί-
νεται μάλιστα σὰ νὰ δίνῃ νέα θροφή
στὸ φλογερὸ τους αἷμα καὶ στὸν ἔρωτά
τους. Τώρα τὸ δελι ἀρχίζει καὶ γέρονει
στὴ μακρινὴ θάλασσα ποὺ ἀπλώνεται
καὶ φρίσσει σὰν πορφυρὴ χλαμύδα.
Σκορπίζονται δεμάτια οἱ χρυσαφιᾶς ἀ-
χτίνες στὴ μεγάλη αἴθουσα, ὅπου οἱ ζω-
γραφίαι στοὺς τοίχους φαίνονται σὰ
ζωντανεμένες γιὰ νὰ δεχτοῦνε καὶ στε-
φανώσουνε τὸ ἐρωτικὸ παραμίλημα τῆς
Ρήγισσας καὶ τοῦ ἱππότη. Στὰ πρῶτα
λόγια τῆς Ἰζόλδης, ἢ Βραγγιάνα ξε-
γλιστράει καὶ φεύγει σιωπηλὴ, χαρού-
μενη ὅμως, γιὰ τὸ εἶδε πὰς μένει
ἀνώφελο τὸ νέο μαγιοβότανο.)

ΙΖΟΑ. Τριστάνε, ποὺ εἶμαι; ποὺ εἶσαι;

ΤΡΙΑΣ. Ἰζόλδη, Ἰζόλδη!
σ' ἀναζητῶ μὲ μάτια θαμπωμένα
ποὺ εἶσαι;

ΙΖΟΑ. Δὲν εἶν' ἐδῶ τῶραίῳ καράβι,
ποὺ λάμπει ἀπ' τὴν Ἰρλάντα; — Μιὰ κορώννα
ἔβαλ' ἐδῶ ἢ μητέρα μου, καὶ τόσα
φορέματα ὅσοι μῆνες, καὶ ξαμίτια
τῆς Ταρταριάς· κ' ἔβαλε καὶ μιὰ ζώνη
χρυσή, μ' ὀδόντα περαστὰ πετράδια,
κ' ἔβαλε κ' ἓνα μαγικὸ βοτάνι.

Ἐδῶ δὲν εἶναι ἢ νυφικιά μου τέντα,
καὶ τᾶρμενο μὲ τὸ μεγάλον ἦσκιον
ποὺ κρύβει μέσα τὴ μορφή τοῦ Χάρου;

ΤΡΙΑΣ. Τᾶρμενο ἐδῶ 'ναι, κ' ἢ τέντα σου ἐδῶ 'ναι,
μὰ λάμπει μέσα ἢ μορφή τῆς Ἀγάπης!
Κοίτα καὶ χαίρου! Ἄπ' τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου
χλωρὸ δεντρί φυτρῶνει, μ' ὅλα τᾶνθη

στεφανωμένο, καὶ πετάει βλαστάρια,
ποὺ πλέκει στὴν καρδιά σου, καὶ στὸ νοῦ σου,
καὶ στὸ γλυκὸ σου πόθο!

ΙΖΟΑ. Ἄχ! κάθε ἀγώνας

μάταιος. Ζῆ, τὸ ἐρωτικὸ βοτάνι,
καὶ ξανανθίζει ὀλόφρεγγο, καὶ ἀστράφτει!
Στὴν κόμη καὶ στὸ μέτωπο ἓνα φέγγος
λάμπει, καὶ νά! γύρω μὲ ζώνουν πληθος
οἱ στίβες, καὶ τυλίγει τὸ κορμί μου
χιτώνας ὀλοπόρφυρος, ποὺ μοιάζει
σὰν ὑφαντὸς μὲ θεῖον αἷμα! — Ὁμίμενι,
Τριστάνε! ποὺ δὲν πίστευε ἢ καρδιά μου!
Σφάξε με, πόμπεψέ με, παιδεψέ με!
Μ' ἄνοιξε πρῶτα τὴ γλυκεῖά σου ἀγκάλι,
καὶ σφίξε με στὰ στήθια, ὡς ποὺ ἢ καρδιά μου
νὰ σπάσῃ καὶ νὰ κλάψῃ μ' ἓνι κλάμα
τόσο γλυκὸ, ποὺ δὲν τὸ θρήνησε ἄλλη!

ΤΡΙΑΣ. Ἰζόλδη μου, σὲ συγχωρῶ. — Σοῦ ἀνοίγω
τὴν ἀγκάλιά μου. Σοῦ εἶχα τραγουδήσει:
«Γλυκεῖά μου ἀγάπη, κάμε τὸ ἑλεός σου,
καὶ μὴ μ' ἀπαρνηθῆς, ποὺ εἶσαι γιὰ μένα
τὸ ἄλικο ῥόδο, νερὸ καὶ θροφή μου!»
Ἐπιασε ἢ εὐκὴ μου, κ' ἂν τὰ οὐράνια σκίσουν,
κ' ἂν πεταχτοῦνε ἀπὸ τὴ γῆ σαίττες,
ἓνας σὲ δυὸ κορμιά πάντα θὰ ζοῦμε,
στὰ πέλαγα, μέσ' στὰ νησιά, στὰ δάση,
στὸ χαραιμέρι καὶ στὸ γέσμα τοῦ ἡλίου.

ΙΖΟΑ. Στοῦ ἡλίου τὸ γέσμα, ποὺ γυροῦν οἱ ὄρες,
στὸν κόρφο του θὰ μᾶς κοιμίζει ὁ λόγγος·
ἢ τυφλὴ Νύχτα, οἱ ἄνεμοι κ' οἱ μπόρες,
θὰ λάμπουνε γιὰ μᾶς, σὰν τὴν αὐγοῦλα.

ΤΡΙΑΣ. Μὲ τὸ τραγοῦδι θὰ ξυπνῶ τὰ δρόνια,
τὰ βατοπούλια καὶ τοὺς ἄσπρους γλάρους·
καὶ στοῦρανοῦ τὸ διάφανο σεντέφι,
γλυκὰ θὰ φτερουγίζουν τὰ φιλιὰ μας.

ΙΖΟΑ. Καὶ θὰ γυρᾶς τὴν ἀνθισμένη αὐγοῦλα
μὲ τῆς δροσιάς τᾶστέρια ραντισμένους:
ξεψύχησε στὴ σπάθα σου ἢ λαφίνα,
μὰ ἐγὼ στὴν ἀγκάλιά σου ζωντανεύω!

ΤΡΙΑΣ. Κοιμᾶσαι, κ' ἢ μορφή σου εἶν' ἄσπρο κρίνο,
τὰ μάτια σου δυὸ γιούλια εἶναι κλεισμένα!
Γέρονει τὸ δελι· κ' ὁ ἥλιος μὲ ἀρμονίαν
τὸλόμορφο κορμί σου χρυσοτύνει.

ΙΖΟΑ. Ἀνάφτει ὁ κλώνος, καὶ σ.ι.θίξει ἢ φλόγα...

ΤΡΙΑΣ. Κ' ἢ ἀγράφηλη τὸν πλάτανο ἀγκυλιάζει...

ΙΖΟΑ. Κ' εἶναι ὅλη μου ἢ ζωὴ στὴν ἀγκάλιά σου...

ΤΡΙΑΣ. Ὅλη ἢ ψυχὴ μου στὸ γλυκὸ σου στόμα!
(Οἱ δυὸ ἐρωμένοι ἀγκυλιάζονται καὶ φι-
λιοῦνται τρελά. Στὸ βριδυνοὸ σκοτάδι
ποὺ τοὺς περιτυλίγει, κομμένο πότε-πό-
τε ἀπὸ τίς τελευταῖες ἀναλαμπές τοῦ ἡ-
λίου, ἀκούεται ὁ ἀνασασμὸς ἀπὸ τὰ
στήθια τους. Ἄξαφνὰ ὅμως ἢ Ἰζόλδη,
σὰ νὰ κυριεύεται ἀπὸ ξαφνικὴ τρομά-
ρα, τινάζεται πέρ' ἀπὸ τὸν Τριστάνο.)

ΙΖΟΑ. Τριστάνε! ὦμίε, Τριστάνε!

ΤΡΙΑΣ. Τί τρομάζεις;

ΙΖΟΑ. Σὰ σύρσιμο σαίττας πὸν ξαμώνει
στοῦ δοξαριοῦ τὴν κόρδα!

ΤΡΙΑΣ. Ὅνειρο βλέπεις!

Είναι ἡ καρδιά μου καὶ χτυπάει!
 (μὲ πνιγμένη κραυγή.)

ΙΖΟΑ. ὦ! ὁ Ρήγας

μᾶς βλέπει!
 ΤΡΙΣ. Ἴξόλδη!

ΙΖΟΑ. Κοίτα! στὸ σκουτάρι
 καθρέφτισε ἡ ἀχτίδα τῆ μορφῆ του!
 Ἔλα! Κρύψου!

ΤΡΙΣ. Ὅχι! ἐδῶ θὰ τὸν προσμένω,
 μὲ τὸ σπαθί, πὸν ἐσὺ μοῦ τόχεις ζώσει!
 Πήγαινε! φύγε!

ΙΖΟΑ. Κ' ἐγὼ τὸν προσμένω!
 (Ὁ Τριστάνος ἔχει γυμνώσει τὸ σπαθί
 καὶ μένει ὀρθοστυλωμένος καὶ ἀσάλευ-
 τος. Ὁ ΡΗΓΑΣ ΜΑΡΚΟΣ χυμίζει
 μέσα στὴν αἴθουσα. Κρατεῖ τὸ θυμὸ
 του μπρὸς τὴν ἀτάραχη περηφάνεια
 τῶν νέων. Ἡ φωνὴ του ὅμως θὰ φα-
 νερώνη τὴν κρυμμένη φοβέρα καὶ τὴν
 εἰρωνεία ποῦ πληγώνει.)

P.M. Ἐσπιάθωσες;

ΤΡΙΣ. Τὸ βλέπεις!

P.M. Νὰ φυλάξῃς

κανένα ἀθῶο!

ΤΡΙΣ. Μιὰ ἐλπίδα!

P.M. Μιὰ κατάρρα!

(Πρὸς τὴν Ἴξόλδη.)

Ἴξόλδη, ἡ ὥρα τοῦ σπερνοῦ σημαίνει,
 κ' ἡ βάρια ψέλνει τὸν ψαλμό.

ΙΖΟΑ. (παγερά.)

Πηγαινέσ.

(Φεύγει. — Ὁ Τριστάνος ξαναβάζει τὸ
 σπαθί στὴ θήκη. Ὁ Ρήγας ὀρμᾶ κα-
 τεπάνω του μὲ πνιγμένη φωνή.)

P.M. Μποροῦσα στοὺς ἀνέμους καὶ στὶς φλόγες
 νὰ σὲ δικάσω, σὰ ληστή τὸν λόγγου,
 καὶ νὰ σοῦ κόψω τὸ λαιμό· μὰ σ' ἔχω
 γλυκὸ μου ἀνίψι, καὶ πονεῖ ἡ καρδιά μου
 τὰ νιάτα σου!

ΤΡΙΣ. Ἀὐς ψέμα! Εἶσαι ἀντροφόνος,

μὰ μὲ τὸ δόλο! Τὸν πιὸ δυνατό σου
 σκότωσες ἀδερφό, μὰ μὲ τοῦ λύκου
 τὸ βῆμα, καὶ κανεῖς τὴ φονικὴ σου
 δὲν εἶδε τὴ σαττα, παρὰ μόνο
 τὸ δέντρο ποῦ ἦσκιο σοῦκανε, καὶ ὁ σκλάβος.
 Γι' αὐτό, στὸν μπόγια στείλε με· μά, νύχτα,
 γιὰ νὰ μὴ δῆ τὸ πρόσωπό σου ὁ ἥλιος.

Κι ἄς σὲ κυκλώσουν ἑκατὸ σκουτάροι
 καὶ ἑλπίτες ἑκατὸ, νὰ μὴν πεθάνῃς,
 στὸ κλάμα βουτηγμένος, ὅπως κλαίει
 κ' ἡ γυναικοῦλα σὰ βλέπει σφαγμένο
 τὰρναί τῆς ἡ τὸ μικρὸ τῆς λάφι.

P.M. (γελώντας ἄγρια.)

Καὶ ποιὸς μιᾶ γιὰ δόλους καὶ κρυφῶνες;
 Ποιὸς στὸ πλευρό μου καρτερεῖ, χωσμένος,
 τὰ βλέφαρα νὰ μοῦ βαρῆνῃ ἡ πέτρα
 τοῦ ἔπνου; Καὶ ποιὸς γυρεῖ νὰ χωρίσῃ
 τῆς νίκης τὸ πετραδί ἀπ' τὴν καρδιά μου;

ΤΡΙΣ. Τῆς νίκης; — Ψέμα! Τὴν ὥρα τῆς γυναικῆ
 σὰν πῆγα νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸ ρήγα.

τὸν κύρη τῆς, τὴν ἔδωκε μονάχα
 σὲ μένα! — τόσο ταπεινὸς ἐφάνης,
 ἐσὺ, στὴν πολεμῶχαρη ψυχῇ τοῦ.

Καὶ ὡς τόσο, δὲν τῆν ἔκαμες δική σου!

Χάρισε στὴν μορφῆ σου νέα φλόγα,

σοῦ φώτισε ἀχινόβολη τὸ θρόνο!

Καὶ σὺ, σὰ σκλάβο τῆς Συριάς, στὸ βοῦρο

τὴ ρίχνεις! Δὲν τῆς ἔβλεπες, ἀλήθεια,

τέτοιες λαχτάρες καὶ ντροπές!

P.M.

Τριστάνε!

Μεγαλουργὸς πὸς εἶσαι, τὸ γνωρίζω·

κι ὄλο μου τὸ ρηγάτο πὸς δὲ φτάνει

νὰ σοῦ πληρώσῃ τὰθλα. Μὰ σὲ βλέπω,

σὰν τὸ θεοῖ ποῦ καρτερεῖ τὰγρίμι·

πρέπει νὰ σὲ χτυπήσω, καὶ χτυπῶ σε!

Θὰ σὲ χτυπῶ στὸν κάμπο, στὴν κλεισούρα,

πίσω ἀπ' τὸ δέντρο τὸ βουβό, στὴ βρύση,

πρῶτ' καὶ βράδυ, ὦ, νά! καὶ σὺ θὰ πέσῃς!

Ὅμως, γιὰ νὰ μὴ βάρῃ ἐγὼ τὰ χέρια

στὸ αἷμα σου, σὲ διώχνω ἀπ' τὸ Ρηγάτο·

καὶ σὺ θὰ μὲ ὑπακούσῃς, μὲ τὸν ὄρο

ποῦ πῆρες τὸ διαπλό.

ΤΡΙΣ.

Στὴν ἐξορία

μὲ διώχνεις;

P.M.

Γιὰ καλὸ σου!

ΤΡΙΣ.

Ρήγα Μάρκο,

θὰ σὲ ὑπακούσω, ἂν ἔχῃς τέτοιον φόβο,

καὶ ἀφοῦ σοῦ φτάνει αὐτό! Μὰ, νὰ μ' ἀκούσῃς!

Σκουτάρι σου τοὺς φαίλους σου σπαθάρους

κάμε· καὶ λόγγες τρόχισε· καὶ πόρτες

μαντάλωσε· καὶ τρίπλωσε τὶς βίγλες!

Μ' ἀπὸ Θεοῦ μέσα μου δύναμι ἐχω,

ποῦ δὲν τὴ νοιάθεις, μήτε θὰ τὴ μάθῃς!

ποῦ ὄλους τοὺς ποταμοὺς θὰ γεφυρώσῃς,

καὶ θὰ περάσῃ ἀπ' ὄλους σου τοὺς φράχτες,

κι ἂν τοὺς σηκώσῃς χίλιες καὶ χιλιάδες

φορὲς ἀπ' τὸ κεφάλι σου πιὸ ἀπάνου!

Μάχη ποθεῖς; Μάχη θὰ λάβῃς; Φεύγω!

(Φεύγει μὲ ὀρμὴ ἀπὸ τὸ βᾶθος. — Πα-

ρουσιάζεται ὁ ΑΝΤΡΕΤΤΟΣ στὴ θύ-

ρα δεξιᾷ. Κακόβουλη χαρὰ φανερώνε-

ται στὴ μορφῆ του καὶ στὸ εἰρωνικό

τοῦ γέλιο.)

ΑΝΤ.

Ἀνάρτης θέλει νὰβῃ!

P.M.

(στρέφει καὶ τὸν κοιτάζει ὀργισμένος,

σὰ νὰ τονὲ σοῦβλίσε κρυφὴ πληγῆ.)

Τὸ σπαθί σου

δῶσε μου!

(Ὁ Ἀντρέττος γυμνώνει τὸ σπαθί του,

καὶ τοῦ τὸ δίγει.)

ΑΝΤ.

Νά!

P.M.

Τὸ πιὸ ὁμορφο, τὸ μόνο

λαμπρό, ποῦ φῶς σκορποῦσε στὸ Ρηγάτο,

σὰν τὴν ποτὲ ρομφαία τοῦ Ἐωσφόρου

στὴν πύλη τοῦρανοῦ, φύγει στὰ ξένα!

Καὶ μένει μου ἡ ντροπὴ καὶ τὸ συντριμμι

τοῦ προδότη!

(Συντριβεῖ μὲ τὰ δυνατὰ του χέρια τὸ

σπαθί τοῦ Ἀντρέττου, καὶ ρίχνει τὰ

δύο κομμάτια καταγῆς.)

Νά! μάζωξέ το! Αυτό 'ναι
 ἡ ἀνταμοιβή σου!
 (Φεύγει μ' ἓνα βλέμμα ὄλο καταφρό-
 νια, περνώντας ἀπὸ τῆ μεγάλης θύρας
 τοῦ βάρους.)

ANT. (Μένει μιὰ στιγμή σὰν ἀπολιθωμένος,
 ὕστερα σκύβει, παίρνει ἀπὸ κάτου τὸ
 κουτσουρεμένο σπαθί του, τὸ κοιτάζει
 λίγο, καὶ ὕστερα ὑψώνοντάς του μ' ἓνα
 μισερὸ γέλιο, ὄλο φοβέρα καὶ θηριω-
 δία:)

Μὰ κι αὐτὸ θὰ φτάσῃ.
 (Φεύγει καὶ αὐτὸς ἄγριος, γοργὸς ἀπὸ
 τὴν ἀριστερὴ θύρα.)

Τελειώνει τὸ πρῶτο μέρος.

(*Ἀκολουθεῖ.*)

Μεταφρ. Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΣΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΑΠ' ΤΗΝ ΠΟΛΗ

Χρήσιμο τὸ ταξίδι σου στὴ Βουλγαρία μὰ καὶ χρή-
 σιμὸ τὸ πέρασμα σου ἀπὸ τὴν Πόλη. Εἶδες στὰ μά-
 τια μας τὴ λαχτάρα ποὺ ἔχουμε γιὰ σένα, Ξανθὲ
 Κωσταντίνε, συνονόματε καὶ κληρονόμο τοῦ Κωσταν-
 τίνου ποὺ ἔχτισε τὴν Πόλη μας, καὶ συνονόματε καὶ
 κληρονόμο ἔκκειν ποὺ ὁ θάνατος τοῦ ἀπάνου στὸ
 κάστρο ἔσβησε τὴ βασιλικὴ σειρὰ τῶν Ρωμαίων
 Αὐτοκρατόρων, τούρκεψε τὴν Πόλη, καὶ μᾶς σκλάβω-
 σωσε. Ἀπὸ τότες ἓνα κομμάτι τῆς Ρωμοσύνης ξε-
 σκλαβώθηκε, ἡ Ἑλλάδα, καὶ περνᾷς ἐσὺ ὁ διάδοχος
 τῆς, κρυφὰ κρυφὰ, γιὰ νὰ πᾶς νὰ χαιρετήσεις ἓναν
 ἄλλο Βασιλιά ἐνὸς ἄλλου ξεσκλαβωμένου κομματιοῦ
 τῆς Ρωμοσύνης, τῆς Βουλγαρίας. Καὶ εἶδες τὴν κα-
 ταντιὰ μας καὶ μοιράστηκες μαζί μας γιὰ μερικὲς
 ὧρες τὴ σκλαβιά. Εἶδες τὴ γαλανὴ μας θάλασσα νὰ
 τὴν κοκκινίζει ἡ τούρκικια παντιέρα, εἶδες τούρκα
 τὴν Ἁγιά Σοφιά καὶ δάκριες. Τὸ δάκρι σου νὰ
 μὴ εἶνε δάκρι ἀδυναμίας, τὸ θέλω δάκρι θυμοῦ καὶ
 ἐκδίκησης, νὰ φουντώσει μέσα σου ἡ συλλογὴ, πὼς
 θὰ πάρης πίσω τὸ δίκιο σου καὶ δίκιο μας, πὼς
 ἀπὸ «Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων» θὰ γένης ἐσὺ ὁ
 γιὸς σου ἢ ὁ γόνος σου «Βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων»,
 καὶ νικητὴς περήφανος θὰ μπῆς νὰ σ' εὐλογήσῃ ὁ
 Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Νέας Ρώμης, ὁ Πατριάρχης μας.

Πόλη 18 τοῦ Γενάρη 1912

ΕΝΑΣ ΡΩΜΙΟΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ἰδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΪΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ἀρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συνηγορῆ χρονιάτικη: Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν
 Κρήτη δρ. 10. Γιὰ τὸ ἔξωτερικὸ φρ. χρ. 12.50.—Γιὰ
 τίς ἐπαρχίαι δεχόμεστε καὶ τμήματες συνηγορῆς (δρ.
 τὴν τριμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συνηγομητὴς ἂ δὲν
 προπληρώσῃ τὴν συνηγορῆ του.

20 λεπτά τὸ φύλλο. — Τὰ περυσμένα φύλλα που-
 λιούνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὄλα τὰ κίοςκια, καὶ στὶς ἐπαρ-
 χίαις σ' ὄλα τὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΜΙΑ ΕΞΗΓΗΣΗ

Ἀπάνω στὸ ἄρθρο μου γιὰ τὸν Ἐκπαιδευτικὸν
 Ὀμιλο ποὺ δημοσιεύτηκε στὸν ἀριθ. 462 τοῦ «Νου-
 μᾶ» ἔγιναν πολλὰ σχόλια καὶ συζητήσεις, ποὺ μὲ
 ἀναγκάζουν νὰ πῶ σήμερα λίγα ἐξηγητικὰ λόγια.
 Πρῶτ' ἀπ' ὄλα θὰ τονίσω, πὼς ἔξιν ἀπ' τὸν ἐπίση-
 μον Ὀμιλο τὰ γραφόμενά μου βρῆκαν γενικὴ ἐπιδο-
 κιμασία τόσο ἀπὸ κείνους ποὺ, βλέποντας ἀπὸ κον-
 τὰ τὰ πράμματα, εἶχαν σημάτισει τὴν ἴδια πεποι-
 θηση, ὅσο κι' ἀπὸ κείνους ποὺ, χωρὶς νὰ τὸ ἔχουν πο-
 λυκαταλάβει πὼς κινεῖται ὁ Ὀμιλος, πέιστηκαν ἀπ'
 τὸ ἄρθρο μου, ἀφοῦ μάλιστα ἤξεραν πὼς βρισκόμου-
 ναὶ καὶ βρισκόμεθα σὲ ἀριστερὰ προσωπικὰ σχέσεις
 μὲ τὸν ἐπίσημον Ὀμιλο καὶ πὼς ἐπὶ μῆνες τώρα εἴ-
 μουν ἀπ' τοὺς ταχικώτερου καὶ ζωηρότερου θα-
 μῶνε τοῦ Κέντρου. Μὰ τὸν ἐπίσημον Ὀμιλο, τὸν
 τάραξε τὸ ἄρθρο μου γιὰ τίς ἀλήθειαι ποὺ ἔγραφε-
 κι ἔμω: ἐγὼ δὲν τόνιζα παρὰ τίς συνέπειαι ποὺ ἔ-
 θγαίναν ἀπ' τὰ Προλεγόμενα, τὰ βγαλμένα ἀπ' τὸν
 ἴδιο τὸν ἐπίσημον Ὀμιλο. Αὐτὰ μᾶς λέν, πὼς ὁ Ὀ-
 μιλος δὲν εἶναι πιά ἐκπαιδευτικὸς, μὰ γενικὰ ἀ-
 γαμορφωτικὸς τῆς κοινῆς — πρῶτον ποὺ δὲν ἀπο-
 κλείει τὸ πρῶτο, μὰ καὶ δὲν καλύπτεται ἀπ' αὐτό.
 Αὐτὰ μᾶς λέν, πὼς ὁ Ὀμιλος πολεμᾷ ὄχι μόνο
 μέρος ἀπ' τὰ καθεστῶτα, δηλ. τὸ γλωσσικὸ καὶ τὸ
 ἐκπαιδευτικὸ, μὰ δολοκλήρη τὴ σημερινὴ κατάστα-
 ση, δολοκλήρη τὸ σημερινὸ κόσμον — κόσμον, ποὺ πρέ-